

De perfecte moordenaar

Katherine Ewell

De perfecte moordenaar

Vertaald door
Elise Kuip

Ambo|Anthos
Amsterdam

De Nederlandse citaten uit de Bijbel op p. 124
zijn afkomstig uit de Nieuwe Bijbelvertaling.

ISBN 978 90 414 2478 5

© 2014 Katherine Ewell. Published by arrangement
with Lennart Sane Agency AB

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Elise Kuip

Oorspronkelijke titel *Dear Killer*

Oorspronkelijke uitgever Katherine Tegen Books,
an imprint of HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagillustratie © Caras Ionut/Trevillion Images (park) /
Elisabeth Ansley/Trevillion Images (meisje)

Foto auteur © imk studio

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor mijn ouders,
die helemaal niet op de ouders in dit boek lijken

I

Regel een.

Niets is goed en niets is fout.

Dat is de belangrijkste richtlijn en voor de meeste mensen de moeilijkste om te begrijpen – maar ik begrijp hem al mijn hele leven, vanaf het moment dat ik mijn handen rond de nek van mijn eerste slachtoffer legde tot dit precieze moment waarop ik denk aan het bloed onder mijn nagels en het levenloze lichaam dat ik nog maar zo kort geleden heb achtergelaten. Niets is goed en niets is fout. Iets kan door de ene persoon als goed en door de andere als fout worden gezien. Moraliteit is geen universele waarheid – het is slechts een mening.

Ik hunker niet naar de dood. Ik heb verhalen gehoord over serie-moordenaars die er bezeten van zijn, die leven voor dat ene moment waarop hun slachtoffer stopt met ademen en er hun kracht uit halen. Zo ben ik niet. Ik pleeg mijn moorden uit gewoonte, ze zijn het gevolg van de manier waarop ik ben opgevoed. Als ik zou willen zou ik het moorden mijn rug kunnen toekeren om er nooit meer aan terug te denken.

Maar ik zal het mijn rug niet toekeren, niet nu. Mijn geloof in mijn levensstijl is op de proef gesteld. Ik heb aan mezelf getwijfeld. Maar ik heb mijn twijfels overwonnen.

Mijn naam is Kit, maar de meeste mensen kennen mij als de perfecte moordenaar.

Ik moord op bestelling. Ik ben de huurmoordenaar van het volk. Ik hoor bij de vrouw met de zeis en niemand anders.

Op een zondag aan het einde van de zomer ging ik mijn post halen. Het schooljaar was net weer begonnen. Het was middag, een van die koele middagen waarop het te warm is voor een trui maar te koud voor blote armen. Zo'n irritant soort middag. Maar eigenlijk had ik niet zo veel aandacht voor het weer. Het is moeilijk om ergens aandacht voor te hebben als je weet dat er geld op je ligt te wachten.

Terwijl ik over de stoep liep, stelde ik me voor dat ik mezelf van buitenaf zag, dat ik mezelf bekeek vanuit het perspectief van de onbekenden die langs me liepen. Die zouden een redelijk lang tienermeisje zien met bruine ogen en blond haar dat op zich best knap was maar dat je ook snel weer vergat. Ze zouden een verzorgd meisje zien in alledaagse kleding, waaronder een spijkerbroek met lichte slijtplekken op de knieën, en haar zilveren armband van Tiffany's was het enige waaraan ze zouden zien dat haar ouders aardig wat geld te besteden hadden. Ze zouden donkere ogen zien die werden omlijst door donkere wimpers, uitstekende sleutelbeenderen en een handjevol sproeten dat was uitgestrooid over een smalle neus die leek op die van Audrey Hepburn en die de enige echt mooie gelaatstrek was in een klein, bleek gezicht. Zouden zij een zeventienjarige moordenaar zien?

Nee. Dat zouden ze niet. Dat zou niemand.

Ik was niet stapelgek op de dood, maar ik was wel dol op mijn geheimen. Ik voelde me er haast een soort superheld door. Een dubbellevens. Het ene doorsnee en gemakkelijk over het hoofd te zien, het andere dat van een beroemdheid. En ik wás beroemd. Ik was al jarenlang Londens beroemdste moordenaar sinds Jack the Ripper en dat vond ik heerlijk.

Opeens kwam er een herinnering in me op. Een herinnering van vijf jaar geleden, toen ik elf was. Het stond in mijn geheugen gegrift, zijn starende, kogelronde ogen en de blauwe plekken die ik op zijn nek had achtergelaten...

De brievenbus was eerst van mijn moeder geweest. Zij was ermee begonnen. In haar tijd was ze anders geweest dan ik. Zij had verlangd naar moord, had het op de een of andere manier nodig gehad en gemeend dat de wereld dringend behoefte had aan haar bijzondere moraal, ze was bloeddorstig geweest. Ik had moorden altijd meer gezien

als een baan dan als een roeping. Maar net zoals ik was ze natuurlijk niet achterlijk. Ze was verstandig genoeg om zich niet te laten pakken.

Via terloopse opmerkingen en flarden informatie had ze me verteld dat het uiteindelijk allemaal te riskant was geworden en dat haar ontmaskering gevaarlijk dichtbij was gekomen. Toch had niemand haar ooit echt verdacht. Elke keer dat ze het verhaal vertelde maakte ze me dat nog maar eens duidelijk: ze hadden haar nooit écht verdacht, al had het niet veel gescheeld. Ze was gestopt om zichzelf te beschermen.

Ze had zich een burgerlijk leven aangemeten en een gezinnetje gesticht. Was getrouwd met een man die ze zorgvuldig had uitgezocht op zijn onwetendheid, drukke baan en emotionele afstandelijkheid. Zorgvuldig uitgezocht zodat hij niet zou beseffen wat zij was en wat ik zou worden. Want zelfs nadat ze was gestopt met moorden, zelfs nadat ze ermee was opgehouden, bleef het verlangen naar moord aan haar knagen. Ze had de dood nog steeds nodig, ze wilde er zeker van zijn dat iemand haar werk voortzette. Dus daarom trainde ze mij. Ze maakte een moordenaar van me zodat ik haar plaats kon innemen. Ze leefde via mij. Ik heb haar nalatenschap voortgezet.

Na verloop van tijd werd haar brievenbus van mij. Vanaf mijn negende beheerden we hem samen en toen ik twaalf was droeg ze hem helemaal aan mij over. Tussen mijn negende en mijn twaalfde doodde ik maar vier mensen, maar toen ik de brievenbus volledig had overgenomen voerde ik het tempo op naar ongeveer tien per jaar. Soms waren het er meer en soms waren het er minder, soms vermoordde ik er een aantal in een paar weken tijd en soms maandenlang niemand, maar dat was mijn algemene richtlijn.

En net zoals mijn moeder vond ik een eigen handelsmerk. Zij tekende met viltstift een hart op de borst van haar slachtoffers, ook al was ze een minder productieve moordenaar geweest dan ik. Ze was nooit zo bekend geworden als ik nu was. Mijn naam, de perfecte moordenaar, is bij iedereen in Londen beroemd en berucht.

En wat voor naam! Hij is bedacht door de media, die gek zijn op sensatie. Ik zou liegen als ik zou beweren dat ik er een hekel aan heb of dat hij niet klopt. Wat mijn bijnaam betreft vind ik dat ik het goed getroffen heb.

Maar ik ben niet de enige met talent. Ik heb een keer een foto van een van mijn moeders moorden gezien en hoewel ze nooit beroemd is geworden had ik bewondering voor haar bekwaamheid en precisie. De moord was voortreffelijk. De foto die ik had gezien was van een jonge vrouw wier nek perfect was gebroken op de punt van een tafel en die geknakt half op de grond, half op een stoel lag. Haar T-shirt was opengescheurd en op haar huid was met zwarte stift netjes een hartvorm getekend. Mijn moeder had zo hard op de stift gedrukt dat er blauwe en groene bloeduitstortinkjes omheen zaten.

Het verbaasde me dat ze ooit zo veel kracht had gehad.

Mijn eigen handelsmerk was waarschijnlijk de voornaamste reden van mijn bekendheid. Ik liet mijn brieven achter.

Ik liep over King's Road en deed net alsof ik de kleding in de etalages bewonderde en twijfelde of ik de cafeetjes waar ik langskwam binnen zou gaan. Zonder de aandacht te trekken liep ik langzaam en kalmpjes naar mijn bestemming, als een kameleon was ik één met mijn omgeving. Ik was onzichtbaar. Niemand zou mij opmerken.

Ik stond stil en keek door het raam van een vriendelijk café dat The Brass Feather heette. Het was een nieuw café. Het gebouw stond er natuurlijk al ontzettend lang, langer dan de meeste mensen beseften, maar het café was net geopend: de oude eigenaar was vertrokken. De nieuwe eigenaren hadden de inrichting compleet vernieuwd. Maar de wc's hadden ze met rust gelaten.

Dat was traditie – en bijgeloof.

Hoe vaak de zaak ook werd verkocht en weer gekocht, de dameswc's bleven hetzelfde. Hetzelfde en ongelofelijk mysterieus. Het aantal mensen dat deze plek kende was verrassend klein als je bedacht hoe verschrikkelijk beroemd ik was. Zelfs de politie kende hem niet. Daar ging ik in ieder geval van uit, aangezien de wc's nog niet werden bewaakt of waren doorzocht. En dat was wat de politie deed bij dit soort zaken. Hun werkwijzen waren nogal onbehouwen.

Ik glimlachte en ging naar binnen. De muren, die in de bleekbruine kleur van zanderige modder waren geverfd, deden warm en behaaglijk aan. Mijn laarzen maakten een klikkend geluid op de houten vloer. Het zag er allemaal erg knus uit. Aan nabijgelegen tafels zaten mensen te praten, te kwebbelen en te lachen, ze lazen de krant of

stuurden sms'jes, belden of speelden spelletjes op hun telefoon. Uit de boxen klonk zachtjes nietszeggende, alledaagse muziek. Maar achter in de ruimte, naast de deur van de wc's, hing een briefje dat er nogal misplaatst uitzag. Het was geschreven op een A4'tje en herinnerde iedereen onophoudelijk aan het kwaad dat zich hier schuilhield. Ik wist wat erop stond. Ik was hier al eerder geweest. Ik was wel te spreken over dat briefje. Het herinnerde mensen aan het bijgeloof waarvan het café was doortrokken voor het geval ze het vergaten. Het duistere bijgeloof, het bijgeloof dat best weleens waar zou kunnen zijn. Dat eigenlijk hartstikke waar was.

Ik liep naar de toonbank en bekeek de taartjes in de glazen vitrine. Terwijl ik nadacht staarde de verveeld uitzierende tiener achter de toonbank me nietszeggend aan, zijn groene ogen stonden leeg en ongeïnteresseerd.

'Wat wil je?' vroeg hij alsof ik hem persoonlijk beledigde.

Ik bestelde een earl grey en een stukje worteltaart, die hij daarna aan me gaf.

'Elfzestig,' zei hij. Ik gaf hem het geld en nadat hij me mijn wisselgeld had overhandigd liep ik naar een tafeltje in het midden van het café. Ik ging zitten, begon opgewekt aan mijn taart en wachtte op het juiste moment. Als ik was uitgegeten zou ik mijn post ophalen en weer vertrekken.

Ik hield de mensen die de toiletten in en uit gingen nauwlettend in de gaten, maakte in gedachten een aantekening van het moment waarop ze naar binnen gingen en weer naar buiten kwamen en rook de geur van suiker en koffie. Ik hield niet van koffie, maar samen vormden de twee een aangename geur.

Om mijn taak te kunnen verrichten moest ik zorgen dat ik alleen in de wc's zou zijn. Ik at langzaam, zorgvuldig, onschuldig. Mijn zintuigen stonden op scherp. Ik wachtte. Ik zou sluw te werk moeten gaan.

Ik nam een slokje thee en merkte dat mijn kopje leeg was. Ook mijn taart had ik bijna op. De vrouw die naar de wc was geweest kwam naar buiten, waarbij haar donkere haar om haar heen danste, wat betekende dat er nu niemand binnen was. Ik kon net zo goed nu gaan. Ik slikte de laatste hap van mijn taart door, proefde die vreemd

zoete smaak van worteltjes en roomkaas en stond op. Ik slenterde naar de wc's en liet mijn ogen over het briefje naast de deur glijden toen ik dichterbij kwam en het kon lezen.

DOE BINNEN UW VERZOEK, stond er in puntige, nadrukkelijke letters met messcherpe hoeken. Ik had het niet geschreven. Iemand anders had het gemaakt, iemand die in de mythe geloofde, maar ik kon het wel waarderen. Onder de tekst was een briefkaart getekend en op de plek waar je iets hoorde te schrijven waren een paar lijntjes gekrabbeld. Een standaardbriefkaart. Alsof iedereen de lege plek waar de lijntjes stonden kon invullen en een verzoek kon indienen.

Nou ja, dat was over het algemeen wél hoe het werkte.

Ik had natuurlijk geen tijd om ze allemaal in te willigen. Ik moest naar school. En als ik te vaak iemand zou vermoorden zou ik onvermijdelijk meer aandacht krijgen dan me lief was. Ik was beroemd in Londen, maar ik wilde geen wereldwijde crimineel worden – dat zou betekenen dat er te veel mensen jacht op me zouden maken en dat zou zelfs voor mij een te groot gevaar opleveren. Maar ik probeerde aan zo veel mogelijk verzoeken te voldoen. Mijn klanten beloonden me met geld en geheimhouding. Iedereen van wie ik een verzoek had ingewilligd, zelfs degenen die door de politie waren opgespoord en verhoord, had zijn mond gehouden over de locatie van mijn brievenbus. De brievenbus riep een vreemde betovering over hen af die hun het zwijgen oplegde. De politie wist niets van deze geheime plek, en daar was ik blij om.

Zoals ik al had voorspeld was er niemand in de wc's. De vergeelde witte tegels op de muren, met barstjes aan de randen die op spinnenwebben leken, waren sinds de jaren veertig niet meer vervangen en zaten onder de graffiti. In het restaurant konden ze de legende die in hun zaak leefde misschien grotendeels ontkennen, in de wc's bestonden geen geheimen. Tevreden liet ik mijn vingers langs de graffiti op de muren gaan, ik volgde de krullen van de G's en de rechte lijnen van de T's.

'Hier woont de duivel,' was er te lezen. 'God zij dank voor engelen,' stond ergens anders. 'Hij heeft me gered.' Daar ergerde ik me een beetje aan – iedereen ging er automatisch van uit dat ik een man was. Dit waren toch zeker de dames-wc's? 'Mijn wens is uitgekomen.'

‘De moordenaar heeft niet geluisterd.’ ‘Dit is onzin, een broodje aap.’ ‘Mondje dicht.’ ‘Wie de dood niet eert is het leven niet weerd.’

Ik glipte het derde hokje binnen en deed de deur op slot. Zoals altijd zat de grote tegel boven de wc los.

Aangezien de tegels zo vol met vingerafdrukken zaten dat het haast onmogelijk was afzonderlijke afdrukken te onderscheiden had ik eigenlijk geen handschoenen nodig om mijn post te pakken, maar ik deed ze toch maar aan. Door het rubber bleef alles een beetje aan mijn handen kleven. Ik wrikte de tegel uit de muur en legde hem op de wc-bril. Glimlachend keek ik in de kleine ruimte achter de tegel die jaren geleden in de muur was gemaakt.

Ik haalde mijn post slechts eens in de twee maanden op. Sinds de vorige keer waren er veel verzoeken gedaan. De brievenbus zat bijna helemaal vol met brieven, het waren er minstens dertig. De brieven lagen boven op elkaar gestapeld, aan sommige zat het geld bevestigd met een paperclip terwijl het bij andere in de envelop zelf zat. Mijn vergoeding. Ik opende mijn tas en geruisloos pakte ik een stapeltje brieven, dat ik vervolgens tussen mijn portemonnee en notitieblok schoof. Toen ik nog een stapeltje greep ritselde het papier als vogel-vleugels tussen mijn vingers.

Vanuit het café hoorde ik het geklik van hakken die mijn richting op kwamen. Ik vloekte zachtjes en versnelde mijn handelingen maar probeerde mijn brieven niet te laten vallen. De deur zat dan wel op slot, het geluid van papier was makkelijk te herkennen. Stilletjes en gespannen duwde ik handenvol brieven in mijn tas en beet hard op mijn lip tot hij bijna bloedde, waarna ik mijn kaken iets ontspande. De hakken klikten de wc’s in.

Ik spoelde door om het geluid te maskeren en propde de laatste paar brieven in mijn tas, ritste hem dicht, klemde de tegel weer op zijn plaats en nadat ik mijn rubber handschoenen had uitgetrokken en ze zorgvuldig in mijn broekzak had gestopt verliet ik het hokje. Ik hield mijn handen voor de vorm onder de kraan en werd verrast door het koude water. Snel verliet ik de ruimte. Dat was op het nippertje geweest. Dit had ik natuurlijk niet kunnen zien aankomen. Maar dat was echt op het nippertje geweest. Ik had weten te ontkomen. Ik had geluk gehad, veronderstelde ik. Dat had ik altijd. Ik liep door het café

naar de straat en dwong mezelf te doen alsof er niets aan de hand was. De jongen achter de toonbank wierp me een afwezige blik toe.

Nadat ik een stukje over King's Road richting huis had gelopen ontspande ik. Uiteindelijk was er niets gebeurd. Ik had mijn brieven en mijn geld en niemand had me gezien. Zoals altijd. Het ging altijd op dezelfde manier en het zou altijd op dezelfde manier blijven gaan.

Vanavond zou ik mijn brieven lezen.

De zon ging onder boven Londen. Gestaa g z on k de gloeiende bal statig onder de horizon terwijl hij een vlammend rood licht door de straten z on d. Hij trok mijn aandacht terwijl Londen langzaam in duisternis werd gehuld. Ik slenterde naar huis en volgde met een half oog de zonsondergang.

Ik kon me mijn eerste moord nog haarscherp voor de geest halen. Het was een van die herinneringen die af en toe de kop opsteken, zo'n herinnering die niet kan worden genegeerd en je volledige aandacht opeist. De herinnering was een paar minuten geleden komen bovendrijven en nam mijn gedachten nog steeds in beslag. Ik kreeg haar maar niet uit mijn hoofd.

Ik herinnerde me mijn moeders schaduw terwijl ze zich over me heen boog en naar me keek, hoe ze me les gaf en begeleidde. Ik herinnerde me dat ik pas negen jaar was. Ik herinnerde me de dode man, haast een jongen nog, die voor me op de grond lag, diegene bij wie ze me had moeten helpen omdat ik nog niet sterk genoeg was geweest om alle lucht uit zijn keel te knijpen. Het had op een namiddag in een flat plaatsgevonden. Ik herinnerde me dat er een rode leunstoel had gestaan en dat hij een hondje had gehad dat we hadden opgesloten in de keuken en ik herinnerde me dat hij had staan koken, voordat we binnenkwamen, waardoor de hele flat naar oregano rook. Ik herinnerde me dat ik aan mijn moeder had gevraagd of we niet beter messen in plaats van onze handen konden gebruiken omdat ik niet sterk genoeg was en dat ze daarna tegen me had geschreeuwd. Want nee, natuurlijk niet, messen waren bewijsmateriaal en we konden toch zeker geen bewijsmateriaal achterlaten? Bewijsmateriaal was voor ama-

teurs. Dus we doodden hem met onze blote handen, of beter gezegd, ik doodde hem, want ook al had ze me aan het einde moeten helpen, ze zorgde ervoor dat ze losliet vlak voor het laatste beetje leven uit zijn blauwe ogen wegvloeide. Die eerste keer had ik geen brief achtergelaten. Ik had de man simpelweg vermoord en de flat daarna rustig verlaten, maar dat had als een anticlimax, onaf, gevoeld. Ik had toen nog geen handelsmerk bedacht. Het idee van de brieven was op dat moment nog niet eens in me opgekomen. Dat kwam pas een paar dagen later in een opwelling van lugubere inspiratie.

Die middag had eigenlijk wel op deze geleken. Alleen was de rode zon toen niet zo schitterend geweest. Ik kon me nu niet meer voorstellen hoe verschrikkelijk ik het had gehaat. De dood. De dood was een natuurlijk verschijnsel. Ik had gehuild om die jongen. God, wat was ik toen nog een klein kind geweest.

‘Welkom thuis, liefje,’ zei mijn moeder en stak haar hoofd uit de keuken om me te zien binnenkomen door de glimmende zwarte voordeur van het drie verdiepingen tellende herenhuis. Van onder lange, blonde wimpers glinsterden haar blauwe ogen, die ik niet had geërfd, me tegemoet en haar haar, waar ik jaloers op was omdat het mijne niet op dezelfde manier opdroogde als het net zo kort geknipt was, danste stijlvol op en neer. Haar kin leek wel uit marmer gehouwen. Op de een of andere manier paste ze bij het huis, ons huis van witte bakstenen dat was verfraaid met zilveren plantenbakken en zwarte luiken, ze hadden dezelfde stijl. Kil. Chic. Luxueus.

‘Hoi mam.’

‘Was het leuk buiten?’

‘Ik ben de post gaan halen,’ antwoordde ik. Ze lachte en liet haar hoofd weer in de keuken verdwijnen als teken dat ik naar haar toe moest komen. Ik volgde haar naar de tot in de puntjes verzorgde ruimte. Net als de rest van het hoge huis was de keuken geverfd in beschaafde, dure maar elegante neutrale kleuren die zorgvuldig bij elkaar waren gekozen, maar de mysterieuze sfeer die werd veroorzaakt door de stoom en rook had iets komisch. Ze stond over een pan op het fornuis gebogen en de hele keuken rook naar eten. De inbouwspotjes wierpen een gedempt licht over alles.

‘En? Zit er nog iets interessants tussen?’ vroeg ze toen ze me een tel later een vluchtige blik toewierp.

‘Ik heb ze nog niet gelezen,’ herinnerde ik haar. Dat wist ze. Regel een was dat je niet mocht oordelen of iets goed of fout was. Regel twee was dat je voorzichtig moest zijn. En de brieven lezen bij de brievenbus viel niet onder voorzichtig zijn.

‘O ja, dat is waar ook.’ Ze glimlachte alsof dat nieuw voor haar was en haar gezicht kreeg die bekende, haast apathische uitdrukking die het bloed onder mijn nagels vandaan haalde. ‘Leg ze dan maar op je kamer. Ik ben bijna klaar met koken.’

Ze stak een lepel in de pan en roerde er wat mee. Een ogenblik lang zeiden we geen van beiden iets. Ik zag haar linkerhand trillen. Daaraan kon ik het zien, haar wrede verlangen naar macht dat gevangen zat onder een kille, glazen stolp omdat ze het nergens meer voor kon gebruiken. Onder haar onverschilligheid smeulde iets gevaarlijks.

‘Oké.’ Ik zweeg even. ‘Is pap niet thuis?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze zonder een spoorje droefheid in haar stem, of in ieder geval hoorde ik het niet. Ik haalde mijn schouders op. Dat verbaasde me niks.

‘Dan ben ik zo terug.’

Ik liep de keuken uit en beklom de drie trappen naar mijn kamer. De trappen waren steil: als ik een trap op liep sloeg ik meestal treden over en sprintte ik naar boven, maar thuis kon dat niet. Ik deed er altijd een eeuwigheid over om boven te komen en het was nooit zo gemakkelijk als het voor mijn gevoel na zeventien jaar traplopen zou moeten zijn.

Ik liep dus rustig naar boven. Zoals altijd keek ik naar de foto's aan de muren terwijl ik langzaam hoger kwam. We hadden een mooie verzameling foto's – mijn moeder hield van verzamelingen. Daarom hadden we een verzameling porseleinen servies, een verzameling oude langspeelplaten, een verzameling foto's en verzamelingen van een tiental andere zaken. Ik vond de foto's het leukst. Natuurlijk waren het dure foto's en de meeste waren al best oud. Een foto van een in nevelen gehulde zon boven New York. Een foto van ijs waar allemaal barsten in zaten. Een foto van een violist die in vervoering zijn ogen had gesloten. Ze hingen allemaal netjes evenwijdig met de trap in

volmaakte, zwarte lijstjes en hadden een passe-partout van wit papier. Door het contrast dat ze vormden met de saaie, lichtbeige muur moest je er wel naar kijken.

Mijn kamer lag het verst weg van de voordeur.

Ik wist niet precies waarom ik hem had uitgekozen toen we hier zeven jaar geleden naartoe waren verhuisd, want het was verschrikkelijk irritant om zo vaak zo veel trappen te moeten beklimmen, maar ik had mijn keuze nou eenmaal gemaakt en ik ging nu niet meer van kamer wisselen. Van mijn moeder had ik de kamer mogen inrichten zoals ik wilde en hij was te mooi geworden om hem te verlaten.

Ik liep naar binnen en sloot de deur. Het was de enige kamer in het huis die was ingericht in andere kleuren dan bruin, beige, donkerblauw, wit, grijs of zwart. Hij was crèmekleurig en rood, met rijke stoffen en een ouderwets soort elegantie: dikke, zware gordijnen, kussens van gekreukt fluweel dat eruitzag als oud papier, een enorm hemelbed met houtsneden die vreemd genoeg iets weg hadden van de irissen op Monets schilderijen, zware, naar bloemen geurende potpourri in een glazen schaal op mijn nachtkastje. Alles was netjes en lag op zijn plek. Ik hield van orde.

‘Het is net of hier een oud vrouwtje woont,’ had mijn moeder eens verzucht over het contrast tussen de inrichting van mijn kamer en die van de rest van het huis. Dat kon ik niet echt ontkennen.

Ergens blafte een hond.

Ik zette de tas met brieven naast mijn bed en haalde de rubber handschoenen uit mijn broekzak. Ik verpakte ze in een A4'tje dat ik verfrommelde zodat het net een afgedankt kladpapiertje leek en gooide de prop in de prullenbak naast mijn bureau. Ik had geen behoefte aan nieuwsgierige ogen die zich afvroegen waarom er handschoenen in mijn prullenbak lagen. We hadden werksters die drie keer per week kwamen schoonmaken, want god verhoede dat mijn moeder iets zou poetsen. Koken was al genoeg werk en dat was zo ongeveer alles wat ze aan huishoudelijke taken deed. De werksters hielpen haar en mijn moeder was blij dat ze nooit iets schoon hoefde te maken, maar eerlijk gezegd kreeg ik de zenuwen van hun aanwezigheid. Mijn ongebruikte brieven – ik had er nog nooit een weggegooid omdat dat op de een of andere manier respectloos voelde – en andere

voorwerpen verstopte ik natuurlijk in dubbele bodems van lades en meer van dat soort geheime plekken, maar dat stelde me niet erg gerust. Ik vroeg me af of de werksters ook zenuwachtig zouden zijn als ze wisten dat ze schoonmaakten in het huis van een stel moordenaars.

Ik danste naar beneden en vond mijn moeder in de eetkamer, waar ze de tafel dekte voor drie personen en met zorg vorken, messen en lepels op blauwe placemats legde. Ik keek haar nieuwsgierig aan.

‘Ik dacht dat pap niet thuis was.’

‘Dat is hij ook niet. Sorry, ik ben je helemaal vergeten te vertellen dat we gezelschap krijgen. Wat je nu aanhebt is prima, je hoeft je niet om te kleden.’

‘Gezelschap?’ vroeg ik grijnzend. ‘Wat voor gezelschap?’

Het gezelschap van mijn moeder was altijd interessant. Soms had ze een affaire, die niet werd opgemerkt door haar onoplettende echtgenoot, en nodigde ze de man in kwestie uit voor het avondeten. Soms waren de mensen die ze uitnodigde belangrijke figuren van wie ze dacht dat hun vriendschap later weleens goed van pas zou kunnen komen en soms waren het gewoon interessante mensen die ze had ontmoet en aardig vond.

Ze was goed in vrienden maken en dat was dan ook waar ze het grootste deel van haar dagen mee vulde. Geholpen door het salaris en de bijna voortdurende afwezigheid van haar echtgenoot, die in het zakenleven zat, was ze beland in de wereld van het vermaken en het vermaakt worden. Eindeloze feestjes, uitvoerige avonturen. Tripjes naar Rome, Wenen en zelfs af en toe naar New York. Geregeld verscheen ze ’s morgens zonder enige waarschuwing bij de voordeur met een ingepakte koffer, klaar voor een nieuw avontuur. Mijn vader had het niet of nauwelijks door of vond het niet belangrijk genoeg om erover te beginnen en ik nam het haar niet kwalijk, want het was nou eenmaal wat ze nodig had om niet door te draaien. Ze was niet langer de vrouw die ze vroeger was, dat kon niet meer. Dat begreep ik. Ze bleef in beweging om de ongemakkelijke stilte die het gebrek aan moorden veroorzaakte te vermijden.

Ze werd onophoudelijk omringd door bedrijvigheid.

Tenminste, de bedrijvigheid omringde haar totdat ze ’s avonds thuiskwam. Zodra ze over de drempel stapte en we alleen waren leek

haar altijd iets te ontglippen. Haar glimlach verflauwde, haar hakken gingen uit, ze hing haar witte jasje naast de deur en belandde in een toestand waarin ze zich niet langer uitgelaten hoefde te gedragen om gelukkig te zijn. Thuis had ze mij. En zolang ze mij had kon ze zich vastklampen aan een stukje van haar gerechtigheid. Volgens mij was het besef dat ik haar manier van moorden voortzette voldoende. Ze beleefde haar vrijheid via mij. Thuis, als we elkaar gezelschap hielden, was ze het rustigst en gelukkigst.

Toch be kroop me soms kort het gevoel dat het niet helemaal genoeg was, dat ze vanbinnen stilletjes schreeuwde. Maar als we in alle rust samen waren was er meestal niets aan de hand.

Al was een beetje gezelschap natuurlijk ook leuk. Goed voor de afwisseling. Weer eens wat anders. We waren graag samen, maar soms kregen zelfs wij daar genoeg van.

Terwijl ik keek hoe ze de tafel dekte dacht ik na, zoals ik wel vaker deed, over het feit dat zij een aantrekkingskracht had die ik miste. Ik wilde dat ik die ook had. Ze wist mensen voor zich te winnen, ze kreeg ze zover dat ze haar vertrouwden. Als ze vroeger geen moordenaar was geweest zou ze het goed hebben gedaan in de politiek. Nu had ze daar te veel geheimen voor die konden worden ontdekt.

‘Hij is een talentvolle jonge politieagent met een goede reputatie bij Scotland Yard,’ zei ze met een glimlach. Ik keek haar aan en snapte er nog minder van dan eerst.

‘Je hebt de politie bij ons thuis uitgenodigd?’

‘Doe eens niet zo geschokt. Hij is hartstikke aardig. Hij leidt... hij leidt officieus het onderzoek naar de perfecte moordenaar.’

Ik hapte naar adem.

‘En jij nodigt hem hier uit alsof het niks is?’

‘Ik was laatst naar een borrel omdat je vader niet kon. Ik ging in zijn plaats, je weet hoe dat gaat. Hij was er ook. We raakten in gesprek en ik dacht dat hij wel een keertje kon komen eten.’

‘Weet je zeker dat dit verstandig is?’

Ze keek op en wierp me een doordringende blik toe.

‘Ken je vijand, Kit.’

Wat een cliché.

Het deuntje van de deurbel leek rechtstreeks uit een muziekdoosje te komen.